

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J.**, bytom Ž., **2/ Š.**, bytom N., **3/ M.**, bytom Ž., **4/ M.**, bytom M., všetkých zastúpených **JUDr. Ing. Petrom Holéczym**, advokátom, so sídlom *Vojenská 5, Košice*, proti žalovaným **1/ Slovenskej republike**, zastúpenej **Ministerstvom životného prostredia**, so sídlom *Nám. Ľ. Štúra 1, Bratislava*, **2/ Krajskému úradu životného prostredia**, so sídlom *Komenského 52, Košice*, **3/ Obvodnému úradu životného prostredia Košice III**, so sídlom *Adlerova 29, Košice*, o žalobe žalobcov proti rozhodnutiu Obvodného úradu životného prostredia Košice I, odbor životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania č. ŽP-02010/2001–BOR z 20. novembra 2001, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2011, č. k. 6S/39/2011-77, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24. novembra 2011, č. k. 6S/39/2011-77 **potvrďuje.**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie, v ktorom sa žalobcovia doplneným podaním okrem iného domáhali zrušenia kolaudačného rozhodnutia z r. 2001 vydaného Okresným úradom Košice I, odborom životného prostredia, na základe krajským úradom zrušeného stavebného povolenia a vrátenia veci žalovanému v treťom rade na ďalšie konanie.

Rozhodol tak podľa § 250b ods. 2 a 3, § 247 ods. 2 a § 250d ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia vo veci č. k. 6S/39/2011-37 z 15. apríla 2011 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2011 sp. zn. 5Sžp/11/2011, keď po výzve na odstránení väd podania a zadovážaní podkladov pre rozhodnutie včítane vyjadrenia žalovaných v druhom a treťom rade a rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Košice I, odbor životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania č. ŽP-02010/2001–BOR z 20. novembra 2001 mal za preukázané, že v zmysle § 250b ods. 3 OSP v nadväznosti na § 250b ods. 2 OSP súd pristúpi k overovaniu tvrdenia žalobcu o tom, že mu nebolo doručené rozhodnutie správneho orgánu, za predpokladu, že od vydania tohto rozhodnutia neuplynula doba dlhšia ako tri roky. Rozhodnutie Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice, č. ŽP-02010/2001–BOR, nedoručenie ktorého v správnom konaní žalobcovia namietajú, má ako dátum vydania uvedený 20. november 2001. Z uvedeného je podľa krajského súdu zrejmé, že keďže od vydania predmetného rozhodnutia uplynula doba podstatne dlhšia ako tri roky, súd nemal dôvod zaoberať sa opodstatnenosťou tvrdenia žalobcov, že im uvedené rozhodnutie nebolo v správnom konaní doručené.

Dôvodom zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 bola podľa krajského súdu tiež skutočnosť, že rozhodnutie Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice, č. ŽP-02010/2001–BOR z 20. novembra 2001 sa stalo právoplatným v dôsledku nevyužitia riadneho opravného prostriedku, ktorý proti nemu bol prípustný, a tým nie je spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože konanie bolo zastavené (*správne mal výrok v tejto časti znieť „žiadan z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“*).

Proti tomuto uzneseniu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na pokračovanie v konaní; zároveň žiadali priznať náhradu trov konania.

Namietali, že ani napadnuté kolaudačné rozhodnutie č. ŽP-02010/2001–BOR z 20. novembra 2001 vydané právny predchodcom žalovaného (v treťom rade), ani stavebné

povolenie im nikdy neboli doručené a že mali byť riadne účastníkmi stavebného konania ako majitelia pozemku, na ktorom sa stavba prevádzala. Tvrdili, že až nepriamo z rozsudku Krajského súdu v Košiciach (vo veci sp. zn. 4S/23/2003), ktorým bolo zrušené stavebné povolenie, sa o tejto skutočnosti dozvedeli.

Poukázali na to, že z dokladov v súdnom spise sp. zn. 4S/23/2003 vyplýva, že správny orgán bol o existencii dotknutých subjektov informovaný a dokonca mu bola doručená písomná výzva na zastavenie všetkých prác. Tým sa správny orgán voči žalobcom dopustil schválneho, úmyselného protiprávneho konania, a preto sa na žalobcov nevzťahuje trojročná premlčacia lehota ale analogicky desaťročná premlčacia lehota podľa Občianskeho zákonníka, pričom poukázali na ustanovenia § 106 ods. 2 a 3, § 107, § 109 a § 110 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka.

Uviedli, že žaloba bola podaná v roku 2009, a že súdy konali aj v rokoch 2001 až 2009.

Namietali, že postupom súdu zdanlivo opretým o „druhoradé“ procesné ustanovenie OSP bolo porušené „prvoradé“ základné právo žalobcov na súdnu ochranu, súdne prejednávanie sporu za účasti strán, pri ktorom by bolo možné eventuálne dosiahnuť súdny zmier.

Tiež vytýkali krajskému súdu, že pri zrušení stavebného povolenia nebolo automaticky zrušené aj kolaudačné rozhodnutie. Takže žalobcovia svojou žalobou supľujú nielen správny orgán, ale aj súd.

Žalovaný v prvom rade vo svojom písomnom vyjadrení poukázal nato, že predmetom občianskeho súdneho konania je v konaní uplatňovaný nárok, ktorý vymedzuje žalobca nielen určením predmetu žalobným petitom, ale aj určením rozhodných skutočností, o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že dôkazy, ktoré v tomto smere žalobcovia (ne)predložili, boli nepostačujúce. S dôvodmi, pre ktoré konajúci súd konanie zastavil sa stotožnil. Odhliadnuc od vyššie uvedeného bol toho názoru, že žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu napádaného uznesenia. Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. novembra 2011, č. k. 6S/39/2011-77 v celom rozsahu potvrdil.

Žalovaný v druhom rade sa k odvolaniu žalobcov písomne vyjadril tak, že v odvolaní žalobcov z 18. decembra 2011, podaného na Krajský súd v Košiciach dňa

19. decembra 2011, sa ako dôvod opätovne uvádza nečinnosť orgánu štátnej správy, a to „1. vo veci začatia stavebného konania a vydania nového stavebného povolenia a 2. vo veci zrušenia kolaudačného rozhodnutia vydaného na stavbu Nového objektu obchodného domu B. na T.“. K týmto skutočnostiam sa v konaní vyjadroval už Okresný úrad životného prostredia Košice listom č. 2011/02436-2 z 11. októbra 2011, zaslaným Krajskému súdu v Košiciach, na obsahu ktorého žalovaný v druhom rade zotrval. Napriek tomu, že podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších zmien a doplnkov ako aj podľa OSP (piata časť – Správne súdnictvo) je preskúmanie vyššie uvedeného kolaudačného rozhodnutia z dôvodu zmeškania lehôt neprípustné, žalovaný v druhom rade uviedol, že z písomností bývalého Okresného úradu Košice I. a Krajského úradu Košice jednoznačne vyplýva, že v čase vydania napadnutého kolaudačného rozhodnutia žalobcovia nemali postavenie účastníka konania, preto tvrdenie, že im nebolo predmetné kolaudačné rozhodnutie doručené je v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení platnom v novembri 2001 (ďalej aj „stavebný zákon“). V čase kolaudačného konania stavby B. X2 Košice od 26. októbra 2001 do 20. novembra 2001 platný stavebný zákon v § 78 ods. 1 (v znení platnom do 26. apríla 2002) stanovil, že „**účastníkom kolaudačného konania je stavebník, prípadne užívateľ (prevádzkovateľ), ak je v čase začatia konania známy**“.

Ďalej dal do pozornosti, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčacej lehote 10 rokov, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú v závere bodu 4 svojho odôvodnenia, sa vzťahujú na škodu spôsobenú úmyselne, trestným činom korupcie, pri bezdôvodnom obohatení, resp. ak ide o právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Tento bod odvolania preto považoval žalovaný v druhom rade za neopodstatnený a právne irelevantný.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/39/2011-77 zo dňa 24. novembra 2011 o zastavení konania zamietnuť (*správne malo byť „uznesenie krajského súdu potvrdiť“ - § 219 ods. 1 OSP v súvislosti s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP*).

Žalovaný v treťom rade vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na to, že žalobcovia v predložennom odvolaní uvádzajú najmä skutočnosti obsiahnuté už v samotnej žalobe, a preto zotrval na obsahu svojho vyjadrenia zaslaného krajskému súdu dňa 11. októbra 2011 pod číslom ŠVS 2011/02436-2 s tým, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, považuje za zákonné a vecne správne.

Ďalšie námietky žalobcov týkajúce sa postupu súdu považoval žalovaný v treťom rade za neopodstatnené a právne irelevantné. Bol toho názoru, že súd postupoval v súlade so zákonom, keď s odvolaním sa na ustanovenia § 250 ods. 2 a 3 OSP konanie v zmysle § 250d ods. 3 OSP zastavil. Ako z odôvodnenia uznesenia vyplýva, dôvodom takéhoto postupu bolo nielen uplynutie doby dlhšej ako 3 roky od vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ale i skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu sa stalo právoplatným v dôsledku nevyužitia riadneho opravného prostriedku.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/39/2011 zo dňa 24. novembra 2011 zamietnuť (*správne malo byť „uznesenie krajského súdu potvrdiť“ - § 219 ods. 1 OSP v súvislosti s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP*).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

V zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá OSP aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

Žalobná legitimácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá OSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu, t. j. kedy sa jednostranný úkon správneho orgánu (individuálny správy akt) vzťahujúci sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom dotýka ich právnej sféry. Nejde teda iba o to, či úkon správneho orgánu založil, zmenil alebo zrušil či záväzne určil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či sa podľa tvrdení žalobcu v žalobe, negatívne prejavil v jeho právnej sfére.

Podľa § 250 ods. 2 veta druhá OSP podať žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Z posledne citovaného zákonného ustanovenia možno vyvodiť záver, že žalobu môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania pominul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením. V prípade, ak správny orgán niekomu práva účastníka správneho konania uprie, neoznami mu začatie konania ani mu nedoručí rozhodnutie, treba postupovať podľa ustanovenia § 250b ods. 2 OSP.

Podľa § 250b ods. 2 OSP ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

V ustanovení § 250b ods. 2 OSP je zakotvený inštitút tzv. **opomenutého účastníka**. Ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal konať, súd musí zistiť nasledujúce skutočnosti:

- či mal byť žalobca účastníkom správneho konania (v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov resp. osobitného právneho predpisu napr. stavebného zákona),
- charakter rozhodnutia, ktoré žalobca žalobou napáda.

Správny súd v rámci konania o žalobe opomenutého účastníka otázku, či žalobca je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 OSP prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 OSP a § 250 ods. 2 OSP v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal (aj keď žalobca účastníkom správneho konania bol) a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010).

Ak súd dospeje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia.

Stanoviskom súdu o povinnosti doručiť účastníkovi správne rozhodnutie je správny orgán viazaný a po uskutočnenom doručení predloží súdu administratívne spisy na rozhodnutie o žalobe (povinnosť správneho orgánu informovať súd o tom, že po vykonaní doručenia začal konanie o opravnom prostriedku, bola do ustanovenia § 250b ods. 2 doplnená zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 01. septembra 2002).

Opomenutý účastník sa môže svojho práva podľa § 250b ods. 2 OSP účinne domôcť

len v **lehote troch rokov od vydania rozhodnutia**, ktoré mu nebolo doručené (§ 250b ods. 3 OSP). V danom prípade ide o lehotu prekluzívnu a objektívnu.

Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali preskúmania a zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice, č. ŽP-02010/2001–BOR z 20. novembra 2001 tvrdiac, že uvedené rozhodnutia im nebolo doposiaľ doručené. Nakoľko ide o rozhodnutie z roku 2001, je zrejmé, že postup podľa § 250b ods. 2 OSP je vylúčený, keďže prekluzívna trojročná lehota (podľa § 250b ods. 3 OSP) už uplynula [a to 22. novembra 2004 – pondelok (§ 57 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP)]. Nie je preto ani na mieste skúmať, či žalobcovia mali byť účastníkmi konania, a či by teda zhora opísaný postup podľa § 250b ods. 2 OSP bol aspoň teoreticky možný (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/14/2011 zo 17. augusta 2011 – ASPI ID JUD72708SK).

Taktiež podľa ustálenej judikatúry správny súd uloží správnemu orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobcovi, ktorý tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia (pozri bližšie napr. R 89/11).

Z citovaných zákonných ustanovení a uvedenej judikatúry je zrejmé, že námietky žalobcov vznesené v odvolaní nemôžu obstáť a sú pre danú vec bez právneho významu.

Poukazovanie na desaťročnú premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka nie je namieste, nakoľko trojročná lehota uvedená v ustanovení § 250b ods. 3 OSP je lehotou prekluzívnu, pričom ustanovenia Občianskeho zákonníka sú v správnom súdnictve vzhľadom na charakter, zmysel a účel správneho súdnictva (poskytovať efektívnu ochranu **verejným subjektívnym právam** fyzických a právnických osôb) neaplikovateľné.

Označenie procesných ustanovení OSP žalobcami zastúpenými kvalifikovaným advokátom za „druhoradé“ (!) a spomenutie možnosti dosiahnuť v konaní podľa piatej časti OSP súdny zmier taktiež nesvedčí o dobrej znalosti procesných predpisov a ich významu a nesvedčí ani o aspoň elementárnej znalosti základných princípov správneho súdnictva.

V súvislosti s tvrdením žalobcov, že „až nepriamo z rozsudku Krajského súdu v Košiciach (vo veci sp. zn. 4S/23/2003), ktorým bolo zrušené stavebné povolenie, sa o tejto skutočnosti dozvedeli“, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá nespomenúť zásadu, ktorá platila už v rímskom práve a podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „**práva patria len bdelym**“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To isté platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

Podľa § 250d ods. 3 veta prvá OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne, keď konanie v predmetnej veci podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, a preto rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Skutočnosť, že žalobcovia podali žalobu na súd oneskorene, t. j. po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty na jej podanie podľa § 250b ods. 3 OSP, a krajský súd konanie o nej zastavil, nemožno považovať za porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobcovia neboli v konaní o odvolaní úspešní a žalovaným preto, že im z dôvodu neúspešného odvolania žalobcov trovy nevznikli, ani si ich neuplatnili a ani im zo zákona náhrad trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková